

אינה לידו..

ספר מי השילוח - פרשת משפטים

והאלקים אנה לידו כו', איתא בפרש"י ולמה תצא זאת מלפניו כו' אלא אחד הרג שוגג ואחד מזיד כו', קושיות העולם ידוע שוגג הראשון איך ה', ונראה לפרש דהנה כתיב סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים, שני דברים נאמרו בפסוק הזה נופל וכופף, היינו מי שנשרש בלבו כעס או חמדה רעה ואם ח"ו מוציאה לפועל במעשה זה נקרא נופל ואם עדיין לא יצא לפועל נקרא כפוף היינו שלבו כפוף ומשועבד תחת החמדה הרעה הזאת, והש"י הוא החושב מחשבות לבלתי ידח כו' ע"כ והאלקים אנה לידו זה שהרג בשוגג אין הפירוש שכבר הרג בפועל כק שיש לו זה החסרון בלב היינו כעס ורציחה וזה שהרג במזיד היינו שכבר הוציא לפועל והרג באמת והקב"ה נותן בכאן לשניהם ההשלמה זה שהרג במזיד נהרג, וזה שהרג בשוגג גולה וזהו ואלקים אנה לידו, היינו כי דבר זה עשה הקב"ה לזכותו כי כל זמן שמחשבתו הרע לא יצאת לפועל אינו נותן אל לבו לעשות תשובה, אך עכשיו שהזדמן לידו הקב"ה שהרג אדם לפועל בשוגג, וזה שנהרג ה' חייב מיתה, מתחיל להרעיש בנפשו למה אירע זאת לידי להרוג נפש בשוגג בוודאי שיש לי שורש של רציחה בלבי ועי"ז עושה תשובה:

ספר מי השילוח - פרשת משפטים

ראשית בכורי אדמתך או', לא תבשל גדי בחלב אמו, מצוה זו מורה על מדת מתינות וזה נקרא במדרש, גבורי כח שיוכל לעצור חמדתו וכתוב וכבכורה כו' בעודה בכפו יבלענה, וציותה התורה להיות מתון ולא לאכלה רק להוליכה לכהן, לא תבשל גדי בחלב אמו, זהו מורה להיפך על מדת מהירות כדאיתא בגמ' כדי שיזדקק הגדי בבת ראש ואמר הכתוב כי במקום שצריך להיות זריז לא תהיה מתון וזהו לא תבשל היינו שלא תעכב את המהירות, וחלב מורה על מתינות כי מדת מתינות נקרא תדיר, כי תמיד טוב להתנהג בה אך לפעמים צריך האדם למדת מהירות כמבואר בפסוק סוס מוכן ליום המלחמה כו', ואז המדה הזאת משובחת מאד יותר ממדת ישוב הדעת שהוא נקראת תדיר, ומדת מהירות בזמנה נקראת מקודש כדאיתא בגמ' תדיר ומקודש איזה מהם עדיף וזה הענין בגמ' ברכות הראשונים מסרו נפשיהו אקדושת השם וכו', היינו שלהם ה' נמצא מדה זאת של מהירות שהוא מדה יקרה מאוד בזמנה שאז צריך האדם לצאת מגדר המתינות ומחמת מדה הזאת אתרחיש להו ניסא: